

WIN-WIN TAKTIKA

Pondělí, 09. září 2019

Dobrý kamarádka Daniela mi vřadycky řekla: „Holka, ty jsi ten největší granitník na světě.“ Myslala třeba reakce. „Chytrá, hezká, ale někdy tě jít blbě.“ Kdy se mi vzpárná v úsilí krev a mozkové zřivity se změstám kolem sebe hlava nehlava. Nejdříve jsem oplně nechápala, proč je dobrá občas něco polknout a nerealizovat hned stylem zub za zub. Potom jsem se musela naučit vypnout svého autopilota, potlačit hněv, káždou nebo cokoli jinou. Nakonec začal používat ve vyhrocených situacích hlavu. Když už ji jednou vlastní.

Dnes, po letech, jsou má reakce mnohem ostré a pátédatelné, a jsem i tolerantnější vůči druhým. Musím konstatovat, že benefity jsou na obou stranách.

Nedávno jsem absolvovala jednu strastiplnou návštěvu v ZP. Mástnost nacpaná až po strop. Zároveň buřnosti s rizikem věce ne 1000 hodin ročně. Zkrátka a dobře laskomina. Vážichni, včetně mě, si vybrali poslední termín na předloženou dokladu o zaplacení kroužku, aby od pojistovny dostali rovných 500 Kč.

Paně za předepřekou, brunětná padesátnice, vypadala jako posel smrti: promluví a země, zvyčí hlas, projev nespokojenost, a země taky. Odpověděla jednoslovně, někdy věc. Pokud dotyčná nemá v pořádku, nemilosrdně ho poslala pryč. Od předepřeky odcházeli lidé se stejným vězrazem jako ona. V tu chvíli jsme si ekla, že zkusím Danielin postup.

Když na mě přišla máda, sedla jsem si naproti paně a s hlubokým pochopením jsem k ně vyslala větu:

„Žijte toho hodně, že?“

Neodpověděla.

„Obdivuji vás, jak to zvládejte.“ Pokračovala jsem pokorně a na závěr jsem dodala: „Že je to vedro.“

Konečně mě vzala na milost.

„Peklo, vytrousila ze sebe a nakvašeně vězraz v obličeji se změnil spíše v zoufalství.“

„Vážichni si myslíte, že na nás má úkou břit hnusně. Dvě kolegyně jsou nemocné, dvě mají dovolenou. Od rána jen poslouchám, jak je to bordel, že jsme tady jen dvě. Jako kdyby to byla moje chyba. Nejspíše tady dnes budu do půlnoci.“

Tak to bylo celkem jednoduché, pomyslela jsem si a v duchu blahobyla Danielu. Paně mi rychle a ochotně vyřídila úžidost. Ještě jsem jí stihla pochválit její únice a loučily jsme se mělem jako dobré známé.

Je to vlastní bezbolestná win-win taktika. Já jsem poměru, alespoň na chvíli, zbavit se nahromaděného stresu a ona ke mně bude milá. Obě vyřídila mě vě rychle a hladce. Chce to jen

upozadit svoje ego, co ¼ uznávám, ¼ je v c obas nepřeměnitelná, a brát v úvahu jako hru. Dostanu ho nebo ji na svoji stranu nebo ne? Naposledy na matrice se mi to ale moc nepodařilo. Tam jsem - ¼enská byla tuhá jako podřívka. Ale já se nedám. Hodlám svoji dovednost vypilovat až k dokonalosti.

Před tím dnem jsem

šla na kávu s dobrou kamarádkou Jitkou. Měla evidentně něco na srdci. Dráela nervně, kabelku a zjevně já - nebylo moc do smáchu. Jindy užívaná a hlasitě, dnes jen stroze odpovídala na pozdrav. Jako první mě napadlo, jestli nemám vliv na milenku. Ostatně i to k manželštině životu patří - a s ním navazující období - scény, slz, rozvodů, soudů - Inu máim své zkušenosti.

Jitka si hodila

nohu přes nohu, prohrábla dlouhé ohníč vlasů a pak pronesla těm nejobyčejnějším - m těm:

„Jsem tvá hotná“.

Celkem nic na

tom by nebylo. Co tvá hotná chodilo, chodí - a bude chodit po své tvé. Jenže Jitce bylo minulá ½ máš - celá ½ ch 45 let.

„Jak se ti to

podává? - odpovídala jsem přeměnitelně.“

„Sex,

pamatuješ? - ironicky zvedla obočí - „za zaváží pusou, nebo ti vypadnou zuby.“

Musela jsem se

zašš - t smát.

„Myslím, že jsem

starší na d - t? - ironie vystřídala nejistě ½ t.“

Pohládila jsem

Jitku po ruce a v duchu se já - omlouvala za vliv a milenku.

„Co myslím - ty? -“

Pokrčila rameny

a v očích se já - zalesklo.

„Jsem starší.

Bude mi každě, až vyjde z kladku a sedmdesát, až vysokou.“

Tak jsme sedly

a povědaly si to dopoledne dlouho, až skoro do večera.

Cestou domů jsem přeměnitelně lela nad její otázkou, jestli je žena po čtyřicátce starší na d - t. Nejspíš jak se která c - t. Já rozhodně ano. Živě si pamatuji sebe a Markétu, jak visí na mě noze a v hlady, zatímco jednou rukou má - chám kaži na sporáku, a druhou drá - m - erství narozeného Matyáše. Nebo na všechny jejich d - tsk - nemoci a zranění, na vyerpání - z nedostatku spánku, na jejich období - vzdoru, a že stálo u všech těch za to.

Jsem totiž pyšnou

trojnásobnou matkou. Dvě děti jsou skoro dospívající a jedno brzy bude. Neně - to dívno, kdy jsem nevěděla kam d - v skočit, která - dně - schůzky jsou dle - it a jak je naučit používat hajzlovou - tku. Měnila jsem hádky, podepisovala - koly a soudila se s jejich otcem o alimenty. Dnes je v je pryč, a já mohu klidně - ct, že zalito sluncem.

Děkuji, nechci.

Po čtvrté bych nepěvila. Vypiplala jsem je a jsou z nich fajn lidi a parádjici. Stažilo. Nastal čas vnovat se sobě a svém včelcem.

Uznávám, i po čtyřicetce

to je táta máž bžt jžda. Chvilabohu pro mě, jž tedy už bez plánek...

PAVLÁNA